

Een menselijke dood: LIGHT

X / Een oefening in verdwijnen: LIGHT

Peter Aers, Tijs Ceulemans en Leentje Vandenbussche

***** (5 sterren)

LIGHT, MEDIUM en STRONG: drie voorstellingen ontsproten aan het brein achter project X / Een oefening in verdwijnen. Een parcours dat je laat kennismaken met de verschillende gezichten van de dood.

LIGHT focust op de luttele, voorbijkruipende seconden voor de finale inslag. Het moment waarop we plots, onvoorbereid, zweven tussen leven en dood. Uitvergrote mikadostokken worden over het hele podium uitgeworpen en gaan tegen de grond. Ze raken het podium, springen nog even op en vallen dan onvermijdelijk in duizenden richting uit elkaar. Die nanoseconde waarin ze in het ijle zweven, daar gaat LIGHT over.

Zelfverzekerdheid

Tijs Ceulemans staat alleen op het podium en lijkt die tijdspanne krampachtig te willen vasthouden. Hij praat sappig, met gevoel voor humor en een grote dosis zelfverzekerdheid. Het ene verhaal na het andere, telkens over dat ene cruciale moment, net voor het sterven. Het besef komt altijd te laat en Tijs verliest zichzelf in kleurrijke details. In een poging om de dingen vast te houden, verdwijnt de essentie – het grote gat – in de woordenwaterval. Hoe concreet het soms ook wordt, de monoloog hinkelt schrijnend achter op het voorval dat het wil bevatten.

Het sterven begrijpen

Maar de dood is de verteller te snel af. Ceulemans verhaalt in een poging het sterven te kunnen begrijpen, maar hij kan dat ene moment maar niet vasthouden. Die onmacht straalt op het publiek af. Aan het einde springt een compilatie van geluiden uit de voorstelling ons tegemoet vanuit de donkerte.

Steeds sneller en luider, tot de uiteindelijke crash. Het zaallicht gaat aan, applaus klinkt, maar niemand maakt aanstalten om te vertrekken. Wat we net hebben meegemaakt, is ondanks de luchtige vorm toch zwaar op de maag blijven liggen. We zijn ontredderd. Het confronterende onvermogen van Tijs om de dingen te bevatten en de snelheid van de inslag, maakt jong en oud angstig.

Klap op het einde

Tijdens alledrie de voorstellingen worden we persoonlijk benaderd. De ene doet dit al wat meer volgens de klassieke theaterregels dan de andere, maar stuk voor stuk staat de toeschouwer en zijn ervaringen centraal. Ceulemans' hilarische anekdotes mondden uit in een zeer persoonlijk verhaal over zijn vader. Hoezeer we daardoor geraakt worden, verschilt per persoon. LIGHT is dan ook de meest conventionele theatervoorstelling. De toeschouwer kijkt en luistert, absorbeert en leeft zich in – of niet. Maar de klap aan het eind van de voorstelling voelt aan alsof we zelf tegen een muur zijn gereden. Zo snel dat we nauwelijks de tijd hadden om er iets tegen in te brengen.

Sabrina De Croock
14 november 2012

<http://www.cjp.be/recensie/2012/11/14/menselijke-dood-light>